

O NASILJU NAD KAVRANOM I NJEHOVIM SUPATNICIMA

Fra Martin Planinić

Događaj zadane mi teme nije otok, nego je uzročno povezan s prethodnim događajima. Stoga ću ga staviti među **bolna zbivanja** naše povijesti pa ću i ja, poput biblijskih pisaca koji su, služeći se svojim onodobnim znanjem, govorili kao vjernici, obraditi ovu temu kao vjernik i donijeti moralnu prosudbu o **njoj** i o događajima s **njom** povezanima. Sporedno mi je hoću li se svidjeti ljudima. **Bitno mi je**, predstavivši se javnosti i kršćaninom i katoličkim svećenikom, obraditi zadanu mi temu u skladu s Pavlovim riječima: *Kad bih još nastojao svidjeti se ljudima, ne bih bio sluga Kristov* (Gal 1,10). Želim se svidjeti Isusu Kristu jer ispred njega i u Ime njegovo želim govoriti. Govoreći kao vjernik, ne zapostavljam znanost nego iznosim činjenice s vjerničkim osvrtom i moralnom kvalifikacijom.

Godine 1102. izgubili smo svoju samostalnost ili, bolje rečeno, zadovoljili smo se u onim prilikama ograničenim suverenitetom, a 31. prosinca 1526. godine prihvatili smo personalnu uniju s Habsburškom monarhijom, koju smo čuvali kao svoju vlastitu državu, opirući se Sulejmanu II. pod Sigetom, unatoč njegovoj ponudi Nikoli Zrinskom o uspostavi slobodne Hrvatske pod turskom zaštitom. Na to Zrinski ne pristaje već **junački gine**, uvjeren da se žrtvovao za svoj narod i **svoj Dom**:

**Za Domovinu mrijeti kolik slast.
Prot' dušmaninu, on mora.
Mora on past.**

Bezdušni Beč „nagradio je“ Nikolu Zrinskog 30. travnja 1671. **krvavim činom** i dao nam do znanja: krvavo će završiti svaki pokušaj obnove hrvatske državnosti. Gledajući taj **strašni dan i čin**, naš pjesnik August **Harambašić** napisao:

**Tko svoju Zemlju ljubi.
I tko ne će biti rob.
Tomi krvnik glavu rubi.
Taj u hladan pada grob.**

Ove riječi, utemeljene na našoj mukotrpnjoj prošlosti, postale su proročke **i** za našu nedavnu prošlost, potvrđuje Bleiburg, za našu sadašnjost, potvrđuje Den Haag; **i** za našu budućnost, potvrđuje i potvrdit će 27. „**jula**“ **i** ove godine, kada bude proslavljen pokolj vjernih **Hrvata-katolika**, povratnika s hodočašća sv. **Ani**, **Gospinoj majci Isusovoj baki**, a pogotovo kada taj krvoločni događaj, nadahnut **talijanskom iredentom**, bude ovjekovječen **četničkim** spomenikom, **znakom** antifašističke borbe, četnika, **talijanskih kolaboracionista**.

Uzdajući se u Božju providnost veselo smo dočekali **Deseti travanj** godine 1941. Na Veliki četvrtak! Ujutro, nakon toga, osvanuo nam je **Veliki petak**, koji nas je, u svom krvavom značenju, pratio i još nas prati **ruku pod ruku**.

Nisu naši razoružani vojnici kažnjeni stoga jer su bili zločinci nego **samo zato** jer su državu obnovili i jer su je hrabro branili. Hrvatska nije smjela **nastati**, pa je morala **nestati** voljom zlih moćnika, unatoč tomu što nije ispunjena Staljinu želja da prijeđe u Veneciju preko našega **državnog** teritorija. Bez otpora! Za tu plemenitu i Zapadu veoma korisnu našu gestu, naš je veliki biološki potencijal postao i navijek ostao **britansko mito** partizanima, **šumskim teroristima**, kojima **današnji borci protiv terorizma** bijahu **vjerni saveznici**. Partizanski, dakle, odlazak iz Koruške **plaćen je izručenjem naših razoružanih vojnika i nezaštićenih civila krvoločnim partizanima**. Nakon rata!?

Nije Bleiburg promjena narodne vlasti ni promjena režima, već istrjebljivanje hrvatskoga naroda. Kad je bugarski časnik **Reziorz** vidio što partizani rade, rekao im je, prije nego će zaštititi naše zarobljene vojnike: *Ubijate ih, ali ne zato što su ustaše već zato što su Hrvati*. Zato ću se poslužiti sržnom porukom filma **Nevino osuđen: Radije sto krivih obraniti negoli jednoga nevinu osuditi**. Te riječi izrekao je sudac čim je doznao da je ubijen nevini čovjek nakon pravomoćnosti presude. Do te poštene poruke nije se držalo kao do lanjskoga snijega. Jer, važnije je bilo ubojicama sto nevinih Hrvata ubiti, negoli jednoga jedinog hrvatskoga krivca spasiti. Cilj, dakle, poratnoga pokolja nije u kažnjavanju krivaca već u istrjebljivanju i raseljavanju hrvatskoga naroda. Nije smetao ustaša, smetao je Hrvat. Nije smetalo ni slovo **U** na hrvatskom čelu, smetalo je **h r v a t s k o č e l o**. Zato su poubijani i razoružani hrvatski vojnici i nezaštićeni civili.

Momci su pomoreni da se ne bi imao tko oženiti, muževi poubijani da se ne bi imao tko vlastitoj ženi vratiti, sretno preživjeli pred sud su

izvedeni, te su ili pogubljeni ili zatvoreni, kako bi bilo onemogućeno začeće novih Hrvata. U eksploziji nataliteta!

Zbog ovakvoga stanja mnogi se nadoše u šumi. Jedni, držeći da će, iskoristivši očekivani rat između Staljina i zapadnih saveznika, obnoviti svoju palu državu, a drugi su se radije opredijelili za život u šumi negoli za muke u zatvoru. Hrvatski borci u šumi imali su razna imena, ovisno o mjestu njihova boravka. Ovdje ću ih zvati **križarima**.

Nakon onako strašnoga pokolja, nema dvojbe, partizani su s križarima mogli obračunati u kratkom vremenskom roku, ali to nisu učinili. Zašto? Odgovor će nam dati pogibija **Kavrana** i njegovih supatnika. Budući da je partizanska **neman**, žedna hrvatske krvi, željela što više Hrvata potamaniti i možebitnu ratnu iskru spriječiti, poslala je svoje uhode, pretežito **iz Zagreba, pokorenoga grada – zna se kada** – da pričaju bivšim hrvatskim vojnicima priče o ratnim uspjesima boraca u šumi. Nužno bi bilo te razbacane i nepovezane jedinice stručno povezati, osposobiti i borbu nastaviti.

Na te je priče nasjelo Hrvatsko državno vodstvo (HDV) pa je radi provjere poslalo ekipu koja je spala samo na Mirka **Ćavara** i Antu **Vrbana**. U slučajnom ili u namještenom okršaju blizu Čitluka, pokraj **M e đ u g o r j a**, Mirko **Ćavar** je poginuo, a **Vrban** je ranjen i sa zaliječenom ranom obišao je križare u Hercegovini.

OZN-a je, nema dvojbe, znala za svaki **Vrbanov** korak. Mogla ga je svakoga časa likvidirati, ali nije htjela, jer **Vrban** se mora vratiti i dati izvješće (HDV) koje će na temelju toga pokrenuti vojnu akciju protiv partizana.

Nakon Vrbanova odlaska Ozna stupa u akciju. Svoje uhode, koje će u hrvatskoj vojnoj odori ubaciti među križare, uči hrvatski. Kad su budući njezini špijuni izvrsno naučili hrvatski, Ozna je uspostavila s križarima vezu, u ime pomoći koju očekuju iz inozemstva. Montirala je oružanu borbu svojih uhoda protiv partizana, kako bi stvorila zabludu u križara. Križari su mislili da su njihovi budući pomoćnici ušli u okršaj s Oznom, ali to bijaše fatalna varka. Jer, su se **Oznini špijuni** spojili s križarima nakon svoje „hrabre borbe“. I tako se Oznini špijuni, preobučeni u hrvatske odore, počеше „boriti“ na strani križara, do Oznina miga. Kad im je Ozna dala znak za završni udarac, križari su likvidirani u noći između 17. i 18. rujna 1946. godine, na Mosoru, iznad Širokoga Brijega, ispod Gostuše, kako očekivana vojna pomoć ne bi imala komu doći.

Ista Ozna, koja je kameleonski svladala križare u Hercegovini, služeći se svojim kameleonskim trikovima, dočekivala je hrvatske bivše vojnike iz inozemstva, preobučena u njihovu odoru pa je, likvidiravši četvoricu u postupku hvaćanja

Luke **Grgića**, Rudolfa **Mura**, Kreše **Župana** i Martina **Nemeca**,

dovela osamdeset devetoricu pod istragu u Zagreb na Savsku cestu.

Od 20. srpnja 1947. godine, kad je Ozni u ruke pala prva skupina, do 4. srpnja sljedeće godine, kada je došao sam Božidar **K a v r a n**, kao osamdeset deveti uhićenik pod istragom. Evo ih po abecedi nabrojenih:

Alagić, Tahir; **Balenović**, Marko; **Blaškov**, Vjekoslav; **Brezović**, Zvonko; **Brozović**, Jure; **Budimir**, Ante; **Bundić**, Stjepan; **Bušnja**, Vjekoslav; **Car**, Anđelko; **Ceranić**, Ivan; **Čota**, Mihajlo; **Čović**, Stjepan; **Dujmović**, Pero; **Dundović**, Vinko; **Gavran**, Mijo; **Grbeša**, Nikola; **Gržeta**, Ivica; **Hajdar**, Suljo; **Hranilović**, Vladimir; **Jagarinac**, Mijo; **Javor**, Mijo; **Jezovšek**, Josip; **Jurčević**, Petar; **Jurišić**, Marko; **K a v r a n**, Božidar; **Kesegić**, Mate; **Kević**, Zvonko; **Kovačević**, Franjo; **Križanić**, Stjepan; **Kršul**, Eduard; **Kuna**, Kazimir; **Kuštro**, Branko; **Kutleša**, Drago; **Liko**, Želimir; **Lučić**, Drago; **Majstorović**, Jure; **Mandić**, Tadija; **Maraković**, Mirko; **Marić**, Ivan Mijin; **Marić** Ivan Petrov; **Markovinović**, Mile; **Martić**, Josip; **Martinović**, Jakob; **Matjašić**, Josip; **Medonić**, Jakov; **Mesić**, Martin; **Mihaljević**, Jozo; **Milićević**, Adam; **Miloš**, Ljubo; **Naglić**, Miroslav; **Panić**, Todor; **Pavelić**, Ivica; **Pavlaković**, Vinko; **Pehar**, Nikola; **Petek**, Franjo; **Petračić**, Božidar; **Plavšić**, Pavao; **Preka**, Juraj; **Pribilović**, Eduard; **Prusac**, Ivan; **Radoš**, Filip; **Rosandić**, Mime; **Rubčić**, Nikola; **Sabolić** Vladimir; **Sertić**, Tomo; **Srnak**, Rudolf; **Stanić**, Nikola; **Strmečki**, Izidor; **Sujić**, Ljubomir; **Šimić**, Ante; **Šimović**, Jakov; **Škrbina**, Jure; **Šmid**, Ivan; **Šop**, Ivan; **Špalj**, Julije; **Šošić**, Ivan; **Španiček**, Vjekoslav; **Tomljenović**, Josip; **Tuk**, Emil; **Unterweger**, Slavko; **Vasilj**, Mate; **Vragolović**, Ivan; **Vidačković**, Slavko; **Vrban**, Ante; **Vučak**, Ivan; **Vukić**, Pavao; **Zlatar**, Leon-**Pišta**; **Žilić**, Bariša, i **Žilić**, Milan.

Ako mi netko rekne da nisam naveo još trojicu, potvrdit ću mu i reći: Da! Tako je! No oni iako su s njima pod istragom, ne spadaju u zadanu mi temu, jer ne pripadaju **Kavranovim** supatnicima. Isto vrijedi i za javno suđene i za presudu, pročitane 27. kolovoza 1948. godine. No, unatoč tomu što oni ne pripadaju (HDV), nisu bez razloga na istom mjestu s **Kavranom** i njegovim supatnicima. I pod istragom i na javnom suđenju.

Patnje su pod istragom bile više nego strašne. Ne želim se na tom zadržavati. Neka mi bude dostatno citirati našega vrlog bratra fra Mladena

Barbarića, dugogodišnjega zatvorenika: *Trebali bi đavoli, što muče izgubljene u paklu, doći partizanima na kurs.*

Njih držane dugo pod istragom trebalo je dovesti pred sud! I, priređeno im je spektakularno suđenje u prostorijama onodobnoga Zagrebačkog velesajma. Na to suđenje nisu svi „stigli doći“ jer 12. srpnja 1947. godine pred javnim sudom su **samo** četrdeset sedmorica. Nabrojiti ću ih abecednim redom:

Brezović, Zvonko; **Brozović**, Jure; **Bundić**, Stjepan; **Ceranić**, Ivan; **Čota**, Mihajlo; **Dujmović**, Pero; **Dundović**, Vinko; **Gržeta**, Ivica; **Hranilović**, Vladimir; **Jagarinac**, Mijo; **Jezovšek**, Josip; **Jurišić**, Marko; **Križanić** Stjepan; **Kršul**, Eduard; **Kuštro** Branko; **Liko**, Želimir; **Martinović**, Jakob; **Matjašić**, Josip; **Medonić**, Jakov; **Mesić**, Martin; **Milićević**, Adam; **Miloš**, Ljubo; **Panić**, Todor; **Pavlaković**, Vinko; **Pehar**, Nikola; **Petek**, Franjo; **Petračić**, Božidar; **Preka**, Juraj; **Pribilović**, Eduard; **Prusac**, Ivan; **Rosandić**, Mime; **Rubčić**, Nikola; **Srnak**, Rudolf; **Stanić**, Nikola; **Strmečki**, Izidor; **Šop**, Ivan; **Špalj**, Julije; **Španiček**, Vjekoslav; **Tomljenović**, Josip; **Tuk**, Emil; **Vasilj**, Mate; **Vragolović**, Ivan; **Vrban**, Ante; **Vukić**, Pavao; **Zlatar**, Leon-**Pišta**; **Žilić**, Bariša, i **Žilić**, Milan.

Suđenje je trajalo do 17. srpnja godine 1948. Čim su saslušani svi koje je trebalo čuti toga dana, javni je tužitelj dr. Josip **Hrnčević** donio veselu vijest. Obavijestio je općinstvo u dvorani i slušateljstvo pokraj radio prijemnika da je Božidar **K a v r a n** u rukama državne sigurnosti. Zato moli da se prekine sudska rasprava i dadne mu se rok od osam dana kako bi mogao proširiti optužnicu na:

Božidara **Kavrana**, Vladimira **Sabolića**, Vjekoslava **Blaškova**, Tahira **Alagića** i Ivana **Šmida**.

Ovo je suđenje trebalo uvjeriti svjetsku javnost da je Jugoslavija pod udarom “složne braće” ustaša i četnika koji se znaju zbratimiti i složiti kad je treba rušiti. Čista laž! Jer, trojica prije spomenuta nemaju nikakve veze s **Kavranom**. Naivni udbaši hrvatskoga podrijetla morali su uvući samo tri četnika i sve emigrante hrvatskoga podrijetla do njihova istrjebljenja. Suđenjem je trebalo pokazati i Sovjetskom Savezu da nije Jugoslavija, nakon Rezolucije inforbira, potonula u kapitalističke vode već je ostala socijalistička država. Budući da je javni tužitelj FNRJ dr. Josip **Hrnčević** morao imati referat u Beogradu na partijskom kongresu, zatražio je prekid suđenja pod izlikom proširenja optužnice na još petoricu. I, suđenje je prekinuto 17. srpnja, nastavljeno 10. kolovoza 1948. i tek nakon tri dana, 13. kolovoza 1948., **Hrnčević** je, saslušavši sve preostale uznike, pročitao proširenu optužnicu na:

Božidara **Kavrana**, Vladimira **Sabolića**, Vjekoslava **Blaškova**, Tahira **Alagića** i Ivana **Šmida**.

Samo, dakle, pedeset dvojica od osamdeset devet prispjelih pod istragu došli su pred sud. I ni jedan više.

Od 14. do 20. kolovoza 1948. godine uključivo, saslušavaju se nova petorica, pa se broj hrvatskih uznika popeo na pedeset dva. Budući da su došli pod istragu 52 hrvatska uznika, nameće se pitanje: Gdje su trideset sedmorica? Doći će odgovor i na to pitanje, čim ustanovim ishod javnoga suđenja i njihova stradanja.

Dana 20. kolovoza 1948. završnu riječ je ima tužitelj dr. Josip **Hrnčević** i uznici koji su željeli nešto reći. Tim činom završeno je suđenje i očekuje se da presuda, davno određena, sročena i napisana, bude pročitana 27. kolovoza 1948.

I, doista, 27. kolovoza 1948. pročitana je presuda kojom su od 89 sudionika Akcije HDV-a bili pred sudom samo pedeset dvojica. Od njih pedeset dvojice četrdeset ih je osuđeno na smrt, i to devetnaestorica vješanjem:

Blaškov, Vjekoslav; **K a v r a n**, Božidar; **Kršul**, Eduard; **Kuštro**, Branko; **Martinović**, Jakob; **Milićević**, Adam; **Miloš**, Ljubo; **Pehar**, Nikola; **Rosandić**, Mime; **Sabolić**, Vladimir; **Srnak**, Rudolf; **Strmečki**, Izidor; **Šop**, Ivan; **Špalj**, Julije; **Tomljenović**, Josip; **Tuk**, Emil; **Vasilj**, Mate; **Vrban**, Ante, i **Žilić**, Bariša -

a dvadeset i jedan strijeljanjem:

Alagić, Tahir; **Čota**, Mihajlo; **Gržeta**, Ivica; **Hranilović**, Vladimir; **Jagarinac**, Mijo; **Jezovšek**, Josip; **Križanić**, Stjepan; **Liko**, Želimir; **Matjašić**, Josip; **Medonić**, Jakov; **Mesić**, Martin; **Panić**, Todor; **Petek** Franjo; **Petračić**, Božidar; **Preka**, Juraj; **Pribilović**, Eduard; **Šmid**, Ivan; **Španiček**, Vjekoslav; **Vragolović**, Ivan; **Vukić**, Pavao, i **Zlatar**, Leon-Pišta -

i dvanaestorica osuđena na vremenske kazne:

Brozović, Jure i **Dundović**, Vinko; doživotno: **Rubčić**, Nikola i **Stanić**, Nikola – na 20 godina: **Brezović**, Zvonko; **Dujmović**, Pero i **Jurišić**, Marko na 18 godina, a na petnaest godina: **Bundić**, Stjepan; **Ceranić**, Ivan; **Pavlaković**, Vinko; **Prusac**, Ivan, i **Žilić**, Milan.

Trideset sedmorica, iako su došli pod istragu, nisu bili pred javnim sudom. Evo i njih po abecednom redu:

Balenović, Marko; **Budimir**, Ante; **Bušnja**, Vjekoslav; **Car**, Anđelko; **Čović**, Stjepan; **Gavran**, Mijo; **Grbeša**, Nikola; **Hajdar**, Suljo; **Javor**, Mijo; **Jurčević**, Petar; **Kesegić**, Mate; **Kević**, Zvonko; **Kovačević**, Franjo; **Kuna**, Kazimir; **Kutleša**, Drago; **Lučić**, Drago; **Majstorović**, Jure; **Mandić**, Tadija; **Maraković**, Mirko; **Marić**, Ivan Mijin; **Marić**, Ivan Petrov; **Markovinović**, Mile; **Martić**, Josip; **Mihaljević**, Jozo; **Naglić**, Miroslav; **Pavelić**, Ivica; **Plavšić**, Pavao; **Radoš**, Filip; **Sertić**, Tomo; **Sujić**, Ljubomir; **Šimić**, Ante; **Šimović**, Jakov; **Škrbina**, Jure; **Šošić**, Ivan; **Unterweger**, Slavko; **Vidačković**, Slavko, i **Vučak**. Ivan.

Što je bilo s njima? Ne znam! Ovdje ne ću o tom izgovoriti ni a. Ostavljam današnje slušatelje i buduće čitatelje u neizvjesnosti. Tko želi doznati što je bilo s njima, lijepo ga molim, neka ne traži istinu u arhivu nego u onodobnom tisku i Radio-postaji Zagreb. Tisak je pisao o njihovu padu Ozni u ruke. Nema u novinskom popisu uhićenih ni Rudolfa **Srnka** ni Nikole **Grbeše**, ali s razlikom: Doznali su članovi Rudolfove obitelji za svoga Rudolfa, jer je Rudolf **Srnak** došao pred javni sud, a za Nikolu **Grbešu** nisu mogli ništa doznati članovi njegove obitelji, jer Nikole **Grbeše** nema ni među uhićenima ni među suđenima. Na temelju tiska članovi njegove obitelji ne znaju ništa o njemu. Zato su njegovi članovi zaslužili ispriku za nj i od nasljednika javnih medija i od hrvatskoga pravosuđa, koje se ponosi svojim antifašističkim nasljedstvom. Ako ikakvu vrijednost ima ta još uvijek otrcana riječ, i ako hrvatsko pravosuđe išta do nje drži, dužno je ispričati se svim obiteljima ove trideset sedmorice, a pogotovo obitelji Nikole **Grbeše**.

Pročitana presuda javnoga suda nije im dala izričito pravo na žalbu. Svi, na smrt osuđeni, poubijani su **tek** petoga dana nakon pročitane presude, **31. kolovoza 1948. godine**, četvrte godine nakon završena rata.

Nije se vodilo računa o sudskim odredbama. Osuđenici bijahu prepušteni krvničkoj samovolji, bez ičijega nadzora. Ubijani su u zatvorskim ćelijama tupim predmetima, a na stratištu krampovima i lopatama. Odlazeći na stratište, nisu se svi jednako ponašali. Dok su jedni mirno, u dostojanstvenoj šutnji, išli kroz tamničke hodnike sa svojim ubojicama, drugi su uzvikivali: **Živjela Hrvatska**.

Ne zna im se za grobove. Zatrpali su na stratištu. S više se poštovanja postupalo s uginulim životinjama negoli s njima. Može se, ipak, istraživati još nepoznato mjesto njihova stradanja. Možda je na tom mjestu

partizanski spomenik, podignut ne njima nego partizanima, okrutnim ubojicama svoje braće Hrvata. Budući da su podizane mnoge kosturnice uz partizanske spomenike i da je bilo premalo partizanskih kostiju, te su kosturnice popunjavane kostima umorenih ustaša i domobrana. Možda su i njihovi zemni ostaci u partizanskim kosturnicama. I ne samo njihovi nego i onih na Križnom putu stradalih, jer su partizani svake godine **dovozili** kosti pomorenih Hrvata, kako bi bilo svake godine više i više grobnih humaka u Jasenovcu. Kada partizanima zatreba puno partizanskih kostiju, ne smeta im uzeti ni ustaške. Jer, nitko od ustaša nije urezivao **U** na svojoj čeonj kosti.

I red mi je sada ispuniti obećanje te dati moralnu kvalifikaciju. Od početka do kraja naše borbe i iz šuma i iz inozemstva, unatoč neospornoj naivnosti, **krasi ljubav** i spremnost žrtvovati svoj život ili svoje vrijeme na robiji. Pred ljubavlju naših **zanesenih** entuzijasta moramo biti u poklonstvenom stavu, zahvalni Bogu za te ljude i za ljubav koju im je Bog u srca ulio, podržavao te čuvao i sačuvao.

Tko se zna izraziti, suprotno od gore rečenoga, najbolje će nam pokazati podlu zloću protivne strane koja je bila svjesna ustaških moralnih kvaliteta i iskoristila ih za svoje gnusne ciljeve. Znala je Ozna da borci u šumama žele pomoć i da im je braća iz inozemstva žele pružiti. Zato im se preko krugovala lažno predstavljala i u hrvatskoj im se odori očitovala. To je, nema dvojbe, nemoralno.

Uhićeni borci iz inozemstva, premda nisu uspjeli ispaliti ni metak u zrak, bijahu osuđeni kao najveći zločinci. Od njih 89, nitko ne bi oslobođen. Trideset sedmorica su, vjerojatno, bez suda ubijeni. Od osuđenih na vremenske kazne, najmanja je kazna 15 godina, a najviša je doživotni zatvor, u koji dvojica doživotno osuđenih ne udoše nego bijahu ubijeni u istražnom zatvoru. A, zar ima išta nemoralnije od činjenice: oglasiti preko svih javnih medija da su Jure **Brozović** i Vinko **Dundović** osuđeni na doživotnu robiju i potajice ih ubiti bez proširenja optužnice i novoga sudskog postupka. I, je li to antifašizam? Sačuvao nas Bog toga i takvoga antifašizma. Mogao bi netko reći da su kažnjeni za ono što su mislili učiniti. Da, ali je to protivno ljudskom sudu na temelju pravnih norma. Što su oni kanili učiniti nije stvar prava nego samo morala. Ljudi sude samo na temelju riječi i djela, a Bog na temelju i misli i riječi i djela. Da bih to objasnio, poslužit ću se jednom slikom: Došao ti gost. Stavio si mu zabunom otrov umjesto šećera. Čovjek je umro, a ti si nevin. Premda te Bog nema za što osuditi, država će protiv tebe pokrenuti sudski postupak.

A, sad obrnimo sliku: Gostu si htio staviti otrov umjesto šećera, ali si mu zabunom stavio šećer. Premda je gost živ i zdrav, ti si ubojica. Ubio si čovjeka. Nije važno što je on živ zbog tvoje zabune. Ubojica si pred Bogom, ali ne i pred državom, u skladu s prastarim pravnim načelom: **Sudac ne sudi nutrinu.**

U njihovu slučaju sudci su sjeli na Božje prijestolje i sudili im za ono što su, možda, mislili učiniti, premda to ne učiniše. A to je, s moralnoga gledišta, zločin. Sudsko, dakle, vijeće bijaše skupina intelektualnih zločinaca koji su partizansku zlu odluku pravno retuširali i partizanski zločin ozakonili. I, eto, to je taj **krvoločni antifašizam** koji pokaza svoju zloću u ratu, na kraju rata i nakon II. svjetskog rata. Pobjednici nisu završili rat vojno profesionalno već razbojnički okrutno. Pokolj Nijemaca, Kozaka, Hrvata i Japanaca, te sudske lakrdije u komunističkim državama **zove se antifašizmom**. Ne diram mu u ime. Zla su mu djela. Neka se oni i dalje ponose **tim imenom**. Mogu, ali do smrti zadnjega **britanskog razbojnika**. Povijest nikoga ne miluje. Sve dostojne osude ona osuđuje. Doći će, nadam se, pred sud povijesti činjenica da izručenje naše vojske partizanima ne bijaše vojnička samovolja zlih vojnika, nego državna civilna naredba **zle države**, Velike Britanije. Jer, Armija Velike Britanije podložna je civilnoj komandi. Kad prođe sto godina nakon događaja, ne će pomoći zemaljski silnici. Oni će biti ili prašina na dnu groba ili osramočeno potomstvo svojih zlih očeva. I, unatoč velikim zločinima nama učinjenima, ne želim da naši zli neprijatelji budu plijen pakla ognjenoga već spašenici Boga milosrdnoga. Spasenje koje želim sebi neka Bog dadne i njima.

Doista ne znam ili je to djelo partizansko ili antifašističko da nisu poubijani pokazani njihovim bližnjima i da im nije omogućen pogreb u obiteljskim grobnicama. Neka znaju današnji **sljedbenici antifašizma** da nisu humani oni nego **nacisti**, svjedoči partizanski film **Valter brani Sarajevo**. Jer, oni su obavijestili javnost o strijeljanju partizanskih odmetnika i pružili im mogućnost ukopa u obiteljskim grobnicama.

Ako ove godine, do Svih Svetih i Dušnoga dana svima ožalošćenima za Kavranom i njegovim supatnicima ne bude pokazano mjesto njihove pogibije i ako im ne bude omogućeno na tom mjestu upaliti svijeće, donositi cvijeće i moliti za njih, onda će biti jasno cijeloj svjetskoj javnosti da današnji hrvatski vlastodršci nisu sljedbenici antifašizma nego **partizanskog terorizma**, za NDH **odmetničkoga**, a nakon 15. svibnja 1945. godine i **državnoga**.

Nedavno je završena televizijska serija o **Titi**. Žao mi je što Antun Vrdoljak, autor filma **U gori raste zelen bor**, nije pokazao kameleonsko partizansko pretvaranje. Ni u ratu ni u hvatanju križara i emigranata koji su im bili voljni pružiti svoju bratsku pomoć. On je morao u serijalnom filmu o **Titi** i to prikazati. I ne samo prikazati, nego i činjenično odgovoriti na ovo: **Jesu li partizani oblačili odoru svojih protivnika samo zato da bi zavarali neprijatelja u ratu ili i zato da bi svoje zločine prebacili na svoje protivnike?!** Neka na to odgovori hrvatsko pravosuđe. Dužnost mu je na to odgovoriti. Bez odgovora na to pitanje, neka to pravosuđe nađe za se adekvatan naziv, a ja ga ne dajem jer ne želim vrijeđati.

Kad se već Antun Vrdoljak latio toga posla morao je hrvatske vojnike provest i kroz Jasenovac gdje su ih partizani tamanili da bi bilo što više kostiju, **natovarenih na NDH i njezinu vojsku**. I, kad je već vrli znanstvenik i patolog svjetskoga glasa dr. Ljudevit Jurak stradao „zbog suradnje s okupatorom“ **samo zato što je stručno dokazao da nisu odgovorni Nijemci za Katinski zločin već vojnici Crvene Armije**. Jesu li se onodobni predstavnici **partizanske vlasti** pobojali njegova stručnog mišljenja, koje im ne bi koristilo, pa su ga zbog toga i likvidirali **pod krinkom suradnje s fašistima?!** Patologija je općeljudska znanost. Ona nije ni fašistička, ni nacistička, ni antifašistička. Zato kad je već otvorena **Pandorina kutija**, pa su predstavnici ruske vlasti priznali svoj zločin u Katinu, red bi bio i da, ugledavši se na Ruse, današnji partizanski sljednici i sljedbenici kažu javnosti: **nisu partizani po šumama i gorama samo pjevali nego su i zločine činili, ali ne samo u svojim nego i u tuđim uniformama**. I, tako su Jasenovac, nekoć obrambeni mehanizam NDH i radni logor za sve koji dignu svoju **naoružanu ruku** na tek nastalu državu, **pretvorili u hrvatski podpovršinski grad**, u skladu s riječima dr. Andrije Artukovića koji je pred staljinističkim sudom i pred budućim **Blaškićevim** odvjetnikom, Antom **Nobilom** rekao: **U Jasenovcu počiva moja vojska. Ako mi ne vjerujete prekopajte ga pa ćete naći dugmad s njihovih bluza. Dugmad nisu sagnjila.**

Zato su bez ikakva pokrića priče svake godine u Jasenovcu pričane i magnetofonski ponavljane. Zar nam treba išta jače od činjenice da nas se optužuje za Jasenovac koji zli moćnici nisu smjeli prekopati kao mi Ovčaru, da bi njihovo zlo pod zemljom ostalo i iznad zemlje ne provirilo.